

[Ιωάννα Κλεφτόγιαννη](#)

Ωδές στον Πρίγκιπα: μια προκλητική ελεγεία για τον έρωτα στο κέντρο της Αθήνας

Η Ιωάννα Κλεφτόγιαννη γράφει για την παράσταση του Βασιλή Νούλα που είναι ό,τι πιο cult κι ελεγειακό ταυτόχρονα έχει να επιδείξει η μέχρι εξοντώσεως πληθωριστική αθηναϊκή σκηνή.

04.01.2016

α νομίζει κανείς ότι έχω εμμονή με τον **Βασιλή Νούλα**. Είναι

αναπόφευκτο όμως. Η παράσταση που έφτιαξε στην υπόγα ονόματι **Μπαγκλαντές**, πρώην καφενέ της μπαγκλαντεσιανής κοινότητας της Αθήνας, είναι ό,τι πιο cult κι ελεγειακό ταυτόχρονα έχει να επιδείξει η μέχρι

εξοντώσεως πληθωριστική αθηναϊκή σκηνή. Ακόμη και η διαδρομή ως το Μπαγκλαντές αποτελεί αναπόσπαστο μέρος της περφόρμανς-έκπληξη. Περνάς ανάμεσα από ιερόδουλες που κάθονται κουκουβιστά λόγω παγωνιάς καπνίζοντας, βαποράκια που σε πλαγιοκοπούν με τηνπραμάτεια τους, τύπους που σου την πέφτουν ή σε παίρνουν από πίσω επειδή θεωρούν ότι για να κυκλοφορείς αυτή την ώρα στο συγκεκριμένο μέρος σίγουρα ψάχνεσαι. Τελικά, βρίσκεις τη σωστή πορτούλα και καταβυθίζεσαι στην κουνελότρυπα με την νέον επιγραφή «Μπαγκλαντές» από τους τοίχους της οποίας σου γνέφουν ηγέτες και σταρ της χώρας, και απ' τη σκηνή ο **Ρεμπώ** σου προτάσσει το περίστροφο στο πρόσωπο και ο **Τσίπρας**, αυτοπροσώπως, θριαμβολογεί. Κι όλα αυτά -κάτι ασύλληπτο- για να αναπνεύσει ένα μέρος από το σύμπαν του **ποιητή Νίκου Αλέξη Ασλάνογλου**.

Μια μπασκέτα και ένα αρμόνιο περιμένουν βουβά απέναντι από τις καρέκλες των θεατών, που στο μεταξύ έχουν κεραστεί ρακή και γλυκίσματα. Λίγα λεπτά μετά οι «Ωδές στον πρίγκιπα» του Ασλάνογλου, ένα ποιητικό σύμπαν ανοικτό για να δεχτεί στις αγκαλιές του τον καθένα με την ερμηνεία του, ενεργοποιεί μια αλληλουχία ελεύθερων συνειρμικών εικόνων. Η ποίηση ξάφνου ζει και σπαρταρά μαζί με τα ανθρώπινα κορμιά των διαθέσιμων περφόρμερ.

Η παράσταση έχει κάτι το χειροποίητο, ακουμπά σε κάτι ορμέμφυτο. Συχνά θυμίζει λόγω της πρώτης ύλης της (και στο εικαστικό σκέλος) και των πυκνών, πρωτόγονων ενστίκτων που διεγείρει, **Παζολίνι**.

Στο πρώτο μέρος ο Νούλας εικονοποιεί τους στίχους της ποιητικής συλλογής με αχαλίνωτο τρόπο. Οπως μου έχει πει παλαιότερα, δουλεύοντας τα «Εκτοπλάσματα» του **Σαχτούρη**, τα κείμενα που δεν είναι γραμμένα στη θεατρική φόρμα τον απελευθερώνουν, γιατί «αφήνουν (σκηνικά μιλώντας) ανοιχτά όλα τα ενδεχόμενα!»

Έχει καθαρή προτίμηση με τη Nona Melancholia, την ομάδα του, στη μικρή φόρμα (ποίηση, ένα σύντομο φιλοσοφικό δοκίμιο, ένα αφήγημα). «Κατά τη γνώμη μου η ποίηση πρέπει να ανεβαίνει τολμηρά, αναδημιουργώντας τον ποιητικό πυρήνα των κειμένων σε καινοφανείς εικόνες και συνθέσεις, γιατί ο ποιητής ούτως ή άλλος είναι ο πιο ελεύθερος και τολμηρός από τους λογοτέχνες, και κάθε ποίημα είναι ένα “πέταγμα”, μια ευθεία βολή στον ουρανό!», υποστηρίζει.

Λόγια που γίνονται πράξη μετά τον Σαχτούρη -τον οποίο ανέγνωσε σαν ένα σπλάτερ σπαγγέτι ουέστερν- και με τον Ασλάνογλου. Ο **Αρθούρος Ρεμπώ** με σώμα γυμνόστηθης γυναίκας μάς πυροβολεί, ενώ ακούμε τους στίχους του. Ο καβαλάρης Άγιος Γιώργης φορά σώβρακο και ξιφουλκεί την νέον λωρίδα του πάνω από ένα γυμνό γυναικείο κορμί. Η άμωμη Οφηλία συνυπάρχει με μια ντομινατρίξ που τελικά μεταμορφώνεται σε γυναίκα ρομπότ. Ανθρώπινα κορμιά γίνονται μέρος τοπογραφικής μελέτης κι εντέλει πρωταγωνιστές ενός πάρτυ-οργίου, υπό το «Et sit u n'existais pas», με ερμηνευτή-έκπληξη τον **Αθανάσιο Κουβούση**.

Η ερωτική επιθυμία και η ερωτική ακύρωση πλανώνται στον αέρα της ανορθόδοξης θεατρικής σκηνής, την οποία εμβολίζει ένα ερωτικό ποίημα του Παζολίνι, μαζί με το πιο σαρδόνιο και αναπάντεχα καίριο πολιτικό σχόλιο για την εγχώρια συγκυρία.

Στη μουσική υπόκρουση της άλαλης ομιλίας του Τσίπρα, που χειρονομεί θριαμβευτικά απ' το βήμα του, φαντάζοντας θλιβερά γκροτέσκος, ακούμε σαν σχόλιο που έχει γραφτεί σήμερα (μελοποιημένο και ερμηνευμένο live από τον ίδιο τον Νούλα) τον Ασλάνογλου: «Ω διορισμένε Πρίγκιπα, πόσο σε νιώθω/δεν υποφέρω το ραγισμένο χαμόγελο σε κατάπληκτα πλήθη, υπογράφεις διαγγέλματα που δε διάβασες, απαγγέλεις τα ποιήματα που δεν θέλησες, προφασίζεσαι τύψεις, οι πεθαμένοι σου υπαγορεύουν τώρα τη δική τους φωνή.»

Πίσω από τον πρωθυπουργό θιασώτες του κραδαίνουν τη φωτογραφία του. Μπροστά του μια φιγούρα από σκυλάδικο προσπαθεί να χορέψει. Ο νεοελληνικός ανορθολογισμός διαπερνά τη ραχοκοκκαλιά της τολμηρής σκηνικής πρότασης επιθετικά και καταλήγει ξέρασμα.

Στο δεύτερο μέρος η παράσταση αλλάζει φόρμα κι απευθύνεται στο κοινό μετωπικά: καλούνται οι θεατές να αναγνώσουν από τη σκηνή ένα ποίημα του Ασλάνογλου. Εδώ φαίνεται ποιοι είναι οι θαρραλέοι. Η ανάγνωση μπορεί να είναι αποδομητική, εντελώς παρατοπισμένη ή κακοτονισμένη, να κατακερματίζεται, αλλά οι υγρασίες του ποιητικού λόγου επιζούν. Μοιάζει με πείραμα. Ένα crash test επιβίωσης του ποιητικού λόγου: «(...) επειδή σ' αγαπώ περισσότερο απ' όλα τα κτίσματα/ και αν δεν σε γνώριζα θα 'ταν όλα εφήμερα/ γιατί οι βιτρίνες είναι μια λάσπη, τα εργοστάσια μια θλίψη και η πόλη αφήνει να πέσουν οι κάλυκες της πλαστικής μου καρδιάς πάνω σε φύλλα από δάκρυα(...)».

Η αιμάτινη πάντως καρδιά της χειροποίητης αυτής δουλειάς της Nova Melancholia, μια προκλητική ελεγεία για τον έρωτα, χτυπά τόσο δυνατά που ακούγεται και στην αλαφιασμένη Χαλκοκονδύλη.